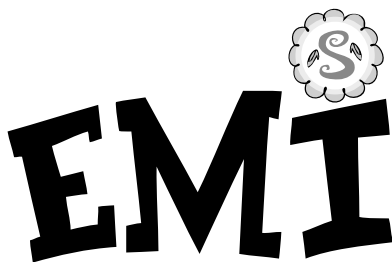

Агнешка Мелех

і Таємний Клуб
Супердівчат
Лист у пляшці

Намалювала
Магдалена Бабінська

Переклала з польської
Дзвінка Матіяш

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

Text and illustrations © Agnieszka Mielech
Edition © Grupa Wydawnicza Foksal
Cover, title pages and illustrations:
Magdalena Babińska

Мелех Агнешка

М 47 Емі і Таємний Клуб Супердівчат. Лист у пляшці [Текст] :
повість / Агнешка Мелех ; пер. з пол. Дзвінки Матіяш. —
Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 168 с.

ISBN 978-966-448-100-4

Таємний Клуб Супердівчат уже знає, як краще дбати про довкілля! Усе починається з екомайстерні, під час якої дівчата довідуються, що таке апсайклінг, тобто креативне перероблення сміття. Водночас пані Лаура переконує свою родину, що настав час перебиратися за місто. А це означає, що Флора переселиться куди-інде і на Таємний Клуб чекає розлука...

Невдовзі всі вирушають на море, щоб допомогти Флориним батькам знайти новий дім. Там Супердівчата (і один Суперхлопець!) влаштовують важливу операцію із прибирання пляжу, під час якої знаходять таємничу пляшку, а всередині — лист. Хто й навіщо відправив цього листа? І чи доведеться таки Флорі розпрощатися з Таємним Клубом?

УДК 821.162.1-31

*Восьму частину пригод Таємного Клубу Супердівчат
присвячую всім ФАНАТКАМ цієї серії!
Щодня отримую від них докази того,
як вони люблять Емі!*

© Агнешка Мелех, текст, 2017
© Магдалена Бабінська, ілюстрації, 2017
© Дзвінка Матіяш, переклад, 2023
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-100-4 (укр.)

ISBN 978-83-280-4449-4 (пол.)

Усі права застережено

Хто є хто

Емі

Мама Емі

Шоколадка

Луцек

Флора Звєдлі

Лаура Звєдлі

Франек

Анєла

Фаустина

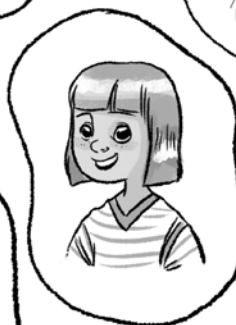
Тато
Франека

Тато
Фло

Пані Марта

Аніка

Власник
«Мушлі»

З ТАЄМНОГО ЩОДЕННИКА ЕМІ

Привіт, це я, ваша Емі!

Ви самі знаєте, скільки всього за останній час відбулося. Таємний Клуб вирушив у небезпечну експедицію! Ми хотіли стати шукачами пригод, і маю сказати, що пригод у нас було по самі вуха. Відбувся наш перший спільний родинний похід, в який вирушили всі причетні до Таємного Клубу. Похід очолив професор Каґанек, обравши для табору місце у глухому лісі, куди ми ледве добралися.

Хоча пані Лаура і протестувала, ми милися в холодній воді у річці й чистили посуд піском. Спали просто неба, а ще в нас не було інтернету. Ми взяли з собою обмежену кількість речей — майже так самісінько, як у літаках дешевих авіаліній, що не дуже припало до смаку нашим мамам. А професор аж потирив руки!

Ми добиралися до місця окремими групами, кожна мала свою назву і прапор. То була справді крута ідея, а знаєте чому? До моєї команди «Роза вітрів», у яку входили, ясна річ, тато з мамою, також приєднався Луцек! Це мій сусід із другого поверху, ви ж його пам'ятаєте? Колись він намагався обіграти мене у румікуб. Але не розрахував своїх сил, бо ж майстриню перемогти годі! Проте під час нашого походу я переконалася, що Луцек — справжній джентльмен! У дорозі він почастував мене своїм другим сніданком і хотів допомогти мені нести важкі речі. Але це вже нізащо! Я керівника Таємного Клубу Супердівчат і справді можу з усім впоратися сама. Що я і зробила.

Професор цілий час давав нам якісь вказівки, і це дуже утруднювало нашу мандрівку. Мені зовсім не дивно, що останнім часом у нього із Франеком немає жодних геніальних винаходів, якщо обоє все так ускладнюють. Але про винаходи я вам ще розповім.

Свої вказівки професор або зашифровував абеткою Морзе, або писав звичайною мовою, і вони були дуже й дуже заплутані. Навіть мій тато їх не розумів, через що ми один раз заблудилися. Саме тоді Луцек проявив здоровий глузд і врятував усіх нас!

Ми отримували координати місць, куди мали добратися, а ще розшукували дорогою заховані листи з потрібними даними. Ось так ми й потрапили до села Сальце, що лежало десь за тридев'ять земель. У цьому

селі сто, а може, й двісті років тому стояв величний замок. Сьогодні від нього залишилася хіба що купка каміння, яке навіть порядними руїнами годі назвати. Але саме там ми переконалися, що наш похід не даремний, бо ми знайшли СКАРБ! Круто!

А тепер ще трохи про Луцека. Хоча ми не прийняли його до Таємного Клубу Супердівчат, він нам дуже допоміг. Мушу сказати, що в Таємного Клубу Супердівчат було таємне завдання, яке ми мали виконати під

час цього походу! Ми хотіли першими дістатися до руїн і знайти заховану в підземеллях книгозбірню однієї князівни, що дуже любила читати. Ви не повірите, кому заманулося нас випередити! Це спало на думку Флориній мамі! Я би не здивувалася, якби до такого додумалася Анеліна мама, яка колись була гарцеркою* і власноруч вишила прапор команди «Ластівки». А пані Лаура — вона ж навіть мурашок боїться! Зате Луцек взяв із собою саперну лопатку, і саме завдяки цьому ми змогли знайти скарб.

Уся експедиція була би суперуспішна, якби нас не спіткала невдача! Ми вже майже вистежили духа князівни, але тут втрутився професор Каганек, що вирішив побути приви́дом. Дорослі часом такі непередбачувані! І думають, що ми, діти, нічого не тямимо!

Нам слід якось з'їздити до Сальця ще разок і побачити, що ж далі сталося з нашим скарбом. Ми би могли навідати монаха, який розповів нам про таємницю руїн. Перевірили би, чи вже викопали й відреставрували бібліотеку князівни. Я також знаю, що ми б остерігалися нової зустрічі зі зграєю гусей, що хотіли напасти на нас на сільській дорозі.

А зараз ми займаємось екологією у школі. Гадаю, що це чудова тема для Таємного Клубу Супердівчат. Ми будемо боротися за нашу планету!

Ага... і ще дещо на тему винаходів. Я досі вам не хвалилася, але в мене повно чудових ідей про те, як поліпшити життя. Найбільше мені хочеться винайти таку особливу ручку, що передавала б інформацію прямо в пам'ять. Вона би сканувала все те, що ми записуємо, і відразу завантажувала б записи в довготермінову пам'ять. Це було би суперкруте вирішення проблеми! Ми б заощадили дуже багато часу на навчання! Уявіть лишень, скільки би користі мав від цього Таємний Клуб Супердівчат! Ми б могли втілити в життя удвічі більше таємних операцій, а також розкрити значно більше таємниць. Мабуть, мені слід підкинути цю ідею професорові. Може, він візьметься до роботи над винайденням такої ручки? Звісно, коли вже завершить усі екологічні проєкти.

* Гарцери — польські пластуни, скаути. — Прим. ред.